4

Olli vanamoor haste „alasi pôal," vaid tublitu verreu, — haard fepp üten olenide näfi tengega „filma-ranna" eko fun eeft nind pand fella tulitfe otfa, õlwa terwe filma wõttale, ja tulit haard ta üte kiwi tükki, nind nobfar fellega pôale — ja vana moor tõmit fuure valu käen, mille perrä weel wika mann tull kui ta orwa fai, et ta ta omaft terweft, nägewaft filmaft ilm jäi. Kui meeletu tormar ta hirmfa wihaga terre pite, nind otfe feppa tadan, fõge fiia kombel, et teda kimi wõtta, ja orâ näeistada. Ent fepal olli kerge afi, pûmme tadan ajaja eeft hen de kõwale hoita, nõalegi weel hulga lammarte fumma fenkâ. Wanamoor tuline nika alasi, ja ta kõtt nindma plaani, ta pûmmelgi nüfil, filma mõrdfudat kimi wõtta, orâ furmata.

Da lafk ta henda lâwe pôale, nind nutt oma lamba nimme pite taeft wâlâ. Epadõrd, kui lammar temaft mõda naral, — kumpe ta tema nillaft, nar on fee lammar wai fepp. Suba puld lambit olli wâlâs, ja fepp naar mõtlema: kui kõik lamba wâlâ lâwa, — jää ma ütfinde terre, ja tâll on kerge afi minno helli pite fiift hâlle feija. —

Õnner olli fepal lambanaba kafud, mida ta karwapiiti nõan ja fellega näpitsele, madaluft; kui kunagi lammar, lâwe ma nu lâti, elo ja furma wõõle wâlâ. Pûmatlidu, tõite wâlla kaufide tadan, arte ta tema lamba muolu lâwe ette, ranna moor kumbakti ta tela, — nind laft, kui kunagi lambal, lâwaft wâlâ minnu. Fepp olli rõõmus, et weel elaja paift.

Eraft naar vanamoor tarre pite, wotja feppa tadan otma, et ta er kunla kõhku ei kõbinat fõõt ei tõal, ja ta jäi, kui kunagi pûmme, omma ütlidoke maja elama, kuna fepp fuure lamba karjaga, õunelienk, kui mõni mõisa lamba karjur, kodo tulli. —

Da pûgi neide rillu, tapp neid ofalt maha, fei ja mõi, nii fai neide läbi nünate rikkas mehes, kuna kui vanamoor oma ninedufe elo feen, hendale teidaft er pea, ja nünäle nälgä feili koolma. —

Jutustanu
Jaan Kõõdc.

(116 eg sõnuli.)

5

2. Naiste mõrdfukas.

Reeft fuurt paefu mõtfa, olli vanaft üle mõrdfaside maja, kelle pôâmeer nüfsi olli wõtnu palju ilufit naifi wõtta, neidega mõni aig ella, nind oia furnata, ja fällegi tõift naift waftfete wõtta. Et ta wâga illus meer olli, ner pôalegi uhkelt ehitede, tõrre ratfanidu kombel, nalâs kõwa — kõiffe tema warsti fõâmit, ner talle warta, ermarkufeft tuisama nautfuma. Illus meer, uhke, rikas, fee om jo wõit, naida fuga üle. Kui kunlfal naiste-nimitlit jo mõnigi ilusur peteta jo furnata olli — talli ta ka üte kiwa, kon üle wâga rikas kaupmeer oma aate tütrega elli, kelle kunlfus, näide ilo jo ridaufe naalt, üle terwe kiwa kuulus olli. Mõtmesti kofija, kangelt ja lähkeft ellawa erjanda „jäafõrma" otma ja ootma, nind er ole mitte foanu. Nüüd, kuna mõrdfuka pôâ-meer oma ilufa ratfanidu korniga naide filmiu fai — ellawa mõlemba kõfse, ramenal kui ka noorem, ralmi, tela, mõõje ilo jo kergega warta rõtmas, ehk, nüga rana kerti rahwas ütlep: „Kalmi mehele minnei, kängitõgi ilfen, mõrja pang puufse pôâl."

Sun fai muidogi tuneft kaafitus, ramenk kõfse rahita õma, pûwatawa neigmeke afalifes. Ühde faja faiwa muidogi peetüs, mille perra fuure toredufe jo kuiwi elo kookutega, efa oma tütre wâlâ foal, mille kõfse ka tütar kindma rahuga, rõõmustaden lâti. Efa palwe, (tõal), ja oma ermartufe ajamiffe furnis lâti ka noorem kõfse ramenbaga üten, tela, temâ wõõra kotufe ilpanufe lahke feldkõja kõbustama. Ka kõfsel, ehk noorikel, olli waja hõa-meel, et temâ oma ermartawa kõlarega weel üten mõne päiwa wõis ella; nind lõbefõlwe mâlehtiffe mõnâgi kõnâla da. Noorpaar jõufe omma ütlidoke paiwa, mõtta leen olewake uhkeke maja kodo, kon pôale fuureniffiliffe elamiffe muid hingeliji wâlagi kotton ei ole, kui mõrdfuka rona emâ tükk, ner pôalõa kendfe, fummüta kahdufega, omma poiga, kui ka temâ taarlaifi, noi ei naisterahwit warta wõit. Kuilma rahuga teretäiwa wõõra mann tuleja rannamoori, kui ainuft maja perremaift, nelliga näil eterjiditfen elon, ehk tegemiik wõis olla. —